

Не са минахъ нито три часове отъ когато започнахъ да играятъ двамата и Фронисисъ не само три-тъ корабли, които Прокопій бѣше изгубилъ, отърва, но и четвъртия придоби отъ оногова Еврейна, когото спорѣдъ уговора имъ на часа испѣдихъ изъ кораблитъ на вѣнь, голъ и безъ залъгъ хлѣбъ! И тѣй нашъ Фронисисъ стана ступанъ на четире корабли добивъ.

Слѣдъ това Прокопій почна да кара Фронисиса да влѣзе пакъ въ оковитъ, като робъ; но той му отговори, че безъ да са сѣдятъ неще бѣде обковачъ изново; само ако са отсѣди по право, тогава на драго сърдце....

А когато излѣзохъ на сѣдъ и всѣки си приказа неговата, сѣдникътъ имъ отговори: »На Божа правда всичко са пада на оногова, който е спечелилъ, а голѣма неправда ще бѣде ако земе онзи, щото е изгубилъ, отъ оногова, който е спечелилъ отъ друго— всѣкій има право да земе своето.« Послѣ рече на Фронисиса, че нищо не е длъженъ на Прокопія, освенъ да му плати онова забунче и единъ грошъ; ако ли поиска самоволно да му стори нѣкое благодѣяніе, то е друго. Пъкъ онзи, който е далъ 300 гроша, та го е купилъ да си земе назадъ паритъ. И тѣй дадохъ на Фронисиса присѣдено писмо за увѣреніе, какъ е Господарь на четиритъ корабли; прѣдадохъ му и всичкитъ ключове на тѣзи корабли.

Фронисисъ като влѣзе вече въ кораблитъ си, започна да прѣглѣдва и да прѣтърсва тефтеритъ и ковчезитъ (сѣиджцитъ), дѣто намѣри едно писмо, у което бѣше писано тѣй: »Бѣди ми здрава, сладка моя съпруго Ефиміе! Въспитвай и научи дѣцата ми добрѣ; мойтъ три дѣщери, да не бя нѣкоя отъ тѣхъ да прѣстъпи волята ми.—Ето днесъ ти проваждамъ единъ момакъ, на име Прокопій; той е сега намѣстникъ на стоката ми, момакъ много разуменъ, за когото са надѣжъ че ще ни утѣшава до смъртъ, като сѣщій нашъ синъ. За това прочее, като дойде, ако е по неговата воля,